

Sygn. akt VI Ka 435/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

SO Anna Zawadka

protokolant: p.o. protokolant sądowy Wioletta Gumienna

po rozpoznaniu dnia 15 września 2016 r.

sprawy J. B. syna S. i W. ur. (...)

w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt III K 57/13

przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza na okres roku postępowanie karne wobec oskarżonego J. B. o zarzucany mu czyn z art. 216 § 1 kk; na podstawie art. 67 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Maciej Schulz SSO Anna Zawadka

Sygn. akt VI Ka 435/16

UZASADNIENIE

Apelacja oskarżonego J. B. nie zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek jej wniesienie okazało się o tyle celowe, że skutkowało podjęciem przez Sąd Odwoławczy rozstrzygnięcia korzystnego dla tego podsądnego, choć innego niż postulowane przez apelującego, bo ten wnosił o uniewinnienie.

Konfrontując zarzut odwoławczy, który - opierając się na jego uzasadnieniu – należy odkodować jako dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych albowiem to one doprowadziły Sąd Rejonowy do uznania winy podsądnego, to stwierdzić trzeba, że nie znajduje on potwierdzenia. Kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie i wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz nie dostrzegając wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, wyprowadził trafny wniosek, w zakresie winy oskarżonego. Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy nie zawierają błędów faktycznych i logicznych. Sąd ten dokonując ustaleń w zakresie faktów uwzględnił zarówno okoliczności

przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Ustalając stan faktyczny i dokonując w tym zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych, jak i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, stanowisko w tym przedmiocie należycie i przekonująco uzasadnił. Szczegółowo przedstawił też w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok swojego rozumowania, precyzyjnie wskazując powody, dla których uznał, że oskarżony J. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu. W konsekwencji należało uznać, że ustalony przez Sąd merytoryczny stan faktyczny znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej analizie i ocenie całokształtu materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie. Tymczasem analiza treści apelacji wniesionej przez podsądnego faktycznie nie dostarcza żadnych argumentów, które mogłyby dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodową i jej wynik podważyć. W apelacji oskarżony ponownie przedstawia te same okoliczności, które przywoływał wyjaśniając na rozprawie głównej, a nadto wcale nie zaprzecza, iż wskazanym określeń wobec pokrzywdzonej użył właśnie w celu poniżenia jej (k.150). Oskarżony nie zgadzając się z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy i uznaniem go winnym zarzucanego mu czynu niezmiennie podnosi, iż nie zgadza się z faktem, iż pokrzywdzona B. B. przychodzi do mieszkania, w którym zamieszkuje. Wobec powyższego ponownie powtórzyć trzeba, iż nawet jeżeli podsądny tego stanu rzeczy nie akceptuje, to w żadnym razie nie daje mu to prawa do znieważania pokrzywdzonej. Oskarżony nie jest właścicielem mieszkania i to nie on decyduje, kto i z jakiego powodu ma prawo w nim przebywać. Mieszkanie to należy bowiem do matki oskarżonego - W. B. i to za jej zgodą i z jej powodu pokrzywdzona ma swobodny dostęp do tego lokalu. Irracjonalny sprzeciw oskarżonego, w szczególności w sytuacji zdrowotnej W. B. która nie może funkcjonować bez pomocy drugiej osoby i pozostaje pod wyłączną opieką pokrzywdzonej i jej męża, a której to opieki odmawia jej oskarżony, jest niezrozumiały i w żadnym razie nie może usprawiedliwić, czy uzasadniać niechęci manifestowanej wobec pokrzywdzonej i tym samym ekskulpować go od przypisanego czynu, który był skutkiem tej manifestacji. Etyczna ocena postawy oskarżonego jako syna wobec chorej matki leży poza granicami niniejszej sprawy ale niewątpliwie zasługuje na potępienie.

Reasumując, zatem tę część rozważań wskazać należy, że dokonana przez Sąd meriti ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w zakresie, w jakim dał on podstawy do przypisania oskarżonemu J. B. winy, nie ma charakteru dowolności, a tym samym nie doszło w sprawie do naruszenia zasady, leżącej u podstaw prawidłowego wyrokowania, czyli swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk). Ustalenia faktyczne, jakie na podstawie zgromadzonych dowodów poczynił w tym zakresie Sąd pierwszej instancji, Sąd Odwoławczy ocenia, jako prawdziwe i dowodom tym odpowiadające (z poniższymi jednak uwagami). Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej.

Niewątpliwie natomiast zaskarżony wyrok musiał ulec korekcie w zakresie skutków uznania winy podsądnego tj. co do kary albowiem ta, zgodnie z tym na co lojalnie w pisemnym uzasadnieniu wskazał Sąd Rejonowy, wymierzona została na błędnej podstawie prawnej tj. § 2 art. 216 kk zamiast na podstawie § 1 tegoż przepisu, co skutkowało wymierzeniem kary pozbawienia wolności podczas gdy za występki przypisany podsądnemu Kodeks karny przewiduje tylko karę grzywny lub ograniczenia wolności (k. 159). Mając powyższe na uwadze, a także rozważając wszystkie okoliczności towarzyszące popełnieniu przez oskarżonego J. B. przypisanego mu czynu, a zatem rodzinny konflikt, fakt niekaralności podsądnego, a także jego osobowość, a które to mają wpływ na stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd Okręgowy uznał, że pozwalają one na ich ocenę, jako nieznacznych. To z kolei pozwoliło na zastosowanie w sprawie środka probacyjnego jakim jest warunkowe umorzenie postępowania. Ten środek, zdaniem Sądu Odwoławczego, winien pozwolić oskarżonemu na zrozumienie naganności swego postępowania i skłonić go to trwałej zmiany postawy wobec pokrzywdzonej, do osiągnięcia którego to celu – obecnie - nie jest konieczne wymierzenie mu kary. Dla zabezpieczenia postawionej oskarżonemu pozytywnej prognozy kryminologicznej został on - w wyznaczonym rocznym okresie próby - oddany pod dozór kuratora sądowego. Ten zaś będzie, z jednej strony, stanowił dla podsądnego wsparcie w zmianie postawy ale także w przypadku jej zaniechania i ponownego podjęcia niewłaściwego zachowania wobec pokrzywdzonej, zainicjuje postępowanie w przedmiocie podjęcia warunkowo umorzonego postępowania, którego wynikiem będzie rozpoznanie sprawy od nowa. Konsekwencją tego stanu rzeczy było - przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r. - uchylenie zaskarżonego wyroku i na

podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowe umorzenie na okres roku postępowania karnego wobec oskarżonego J. B. o zarzucany mu czyn z art. 216 § 1 kk i na podstawie art. 67 § 2 kk oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Podnieść w tym miejscu trzeba, iż powołane przez Sąd Okręgowy brzmienie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 2 kk wynika stąd, iż w przypadku zmian legislacyjnych w zakresie prawa materialnego - następuje konieczne uruchomienie reguł intertemporalnych wynikających z art. 4 § 1 kk, które w rozpoznawanym przypadku doprowadziły do ustalenia właśnie przepisów w przywołanym brzmieniu, jako względniejszych dla podsądnego. Nadto Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak wyżej.

SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Maciej Schulz SSO Anna Zawadka